

смърть на Светославъ Рабъ — сжщо. И най-много —
тоя непознатъ. Що иска той отъ менъ? Защо се
изпречва на пътя ми? Предлага своето приятелство?
Да! Това забравихъ. Когато се върнахъ въ къщи
презъ тая трагична сутринь, на масата си намърихъ
записка отъ непознатия :

„Вий и днесъ не разбрахте сърцето ми, изпъл-
нено съ приятелски намърения. Но азъ не желая да
ви лиша отъ възможността да сторите това и ще
ви посетя повторно“.

Никакъвъ подписъ. Нищо повече. Азъ и не
искамъ нъщо отъ тоя човѣкъ. Едно е лошото: той
любезно загатва за ново посещение.

Живѣя подъ страха, че той всѣки мигъ може
да се върне въ стаята ми.

20. Декемврий.

Днесъ е седмия день отъ смъртьта на моя
приятель. Полицията не е открила още никаква следа.
Само единъ пръстенъ. Но азъ намърихъ повече:
моето спокойствие. Струва ми, че дневника ще стане
излишенъ.

Следъ убийството на Рабъ, което дойде сякашъ
за да разкъса сърцето ми отъ мъжа, съ менъ не
се е случило нищо особено. Почвамъ да мисля по-
нѣкога, че и нищо не е било. И наистина, какво
стана? Защо азъ чувствувахъ тѣй близо до менъ
дъха на смъртьта, защо и сега треперя? Желанията
на единъ чуждъ човѣкъ съвпаднаха съ моитѣ ми-
нутни настроения и желания — има ли нѣщо страшно